

— Πολύ καλά, κάμε το.
 'Ο Σάσας έτακτοποιήσεν εις σωρόν δλα τὰ ξύλα' έπειτα, ως εξ έμπνεύσεως, έπήρε μίαν σκούπαν κ' έσάρωσε τὰς σκληθρας δλας εις μίαν άκρην.
 — Καλά, έπεδοκίμασεν ο Βάσκας.
 — Τί κάνουμε τώρα;
 — Κυρά Μελανία! έφώναξεν ο Βάσκας.
 — Τί είνε; ήρώτησεν ή Μελανία, ως να μὴν είχαν ιδῆ τίποτε.
 — 'Ετοιμα!
 — Εύχαριστώ, παιδιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.
 'Ο Κολοβός νικητής.

"Ολοι έγύρισαν εις τὸ σπίτι διὰ τὸ γεῦμα. 'Ο Σάσας καὶ ο Βάσκας έπαιζαν κοντὰ εις τὸ ποτάμι.
 — Λοιπόν; πῶς τὰ πηγάζειν ὁ κύριος; ήρώτησεν ὁ Πάρφις τὴν Μελανίαν.
 'Εκείνη ήρχισε νὰ γελά:
 — 'Εκουδάλγησε νερό, έσχισε ξύλα.
 — 'Αλήθεια;
 — Δὲν ήξευρε, ἀλλὰ ὁ Βάσκας τοῦ έδειξε.
 — Θὰ μάθῃ, θὰ συνειθίσῃ σιγά-σιγά. Φώναξέ τους τώρα νὰ φάμε.
 "Όταν εισήλθεν εις τὴν καλύβην, ὁ Σάσας εξέπληξεν: Εἰς τὸ τραπέζι δὲν τοῦ είχαν βάλῃ πιάτο. Πῶς θὰ έτρωγε; Καὶ ὁμως έπεινούσε. Ποτὲ εἰς τὸ σπίτι δὲν είχαν αισθανθῆ τὴσιν ὄρεξιν, καὶ πάντοτε ἡ μητέρα τοῦ έπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ νὰ φάγῃ. 'Αλλ' ἔδω ἡ μωροδιὰ τῆς σούπας με τὴς χιλδότητες τοῦ έφαινετο εκτάκτως ὀρεκτικὴ καὶ ήσθάνετο τὸ στομάχι τοῦ άδειανόν.
 — 'Αλέξανδρε 'Αλεξάνδροβιτς, εἶπεν ὁ Πάρφις, κάθησε... Αὐτὴ ἡ γαβάθα εἶνε γιὰ τοὺς δύο σας, γιὰ τὸ Βάσκα καὶ γιὰ σένα—να καὶ δύο καινούργια κουτάλια. 'Ετσι συνειθίζουμε μετς ἔδω: Μία γαβάθα γιὰ δύο, ἀλλὰ καθένας τὸ κουτάλι τοῦ. 'Εμπρός λοιπόν! 'Αρχινάτε!
 "Όλοι έκαμαν τὸν σταυρόν των. 'Η Μελανία έθγαλεν ἀπὸ τὴν φωτιάν μίαν μεγάλην χύτραν καὶ τὴν έτοποθέτησεν ἐπάνω εις τὸ τραπέζι.
 Χθὲς ἀκόμη, ὁ Σάσας θὰ έπροτιμούσε νάποθάνῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ φάγῃ εις τὸ ἴδιον πινάκιον με τὸν Βάσκαν. 'Αλλὰ ἡ έργασία τῆς ἡμέρας τοῦ είχαν ανοίξῃ τὴν ὄρεξιν, τοῦ είχε προξενήσῃ βουλιμίαν, ὡστε μετὰ δυσκολίας κατάρθωσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴ καταβροχθίσῃ τὴν σούπαν τοῦ γρηγορώτερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τελος πάντων, οὐδέποτε εις τὴν ζωὴν τοῦ ὁ μικρὸς 'ακύριος' έγευμάτισε με μεγαλύτεραν ὄρεξιν.
 Οὐδέποτε επίσης διήλθε καλλιτέραν νόκτα. 'Εκοιμήθη μονοροῦφι ἕως τὸ πρωί. 'Ο Βάσκας τὸν εξέπνισε με κόπον:

— Σάσα! Σάσα!
 — Τί τρέχει; ήρώτησεν ὁ νεανίσκος, τριβῶν τὰ μάτια τοῦ.
 — 'Ελα μαζί μου 'ετὸ ποτάμι' θὰ κάμουμε μπάνιο.
 — Καλὴ ιδέα αὐτὴ... Θὰ πάρω τὸ σαποῦνι μου, τὸ κτένι μου καὶ τὴν πετσέτα μου... 'Αλλὰ πῶς θὰ κτενισθῶ; Δὲν ὑπάρχει ἔδω καθρέπτης.
 — Τί τὸν θες τὸν καθρέφτη; Δὲν τὰ ξέρεις τὰ μουτρά σου;
 'Ο Σάσας ἐβίασῃ νὰ ἐνδυσθῆ, χωρὶς νὰ θυμῶσῃ διὰ τὴν αὐθάδειαν, καὶ έτρεξεν εις τὸ ποτάμι μαζί με τὸν ἀχώριστόν του Βάσκαν.
 "Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶνε κακὸ, έσυλλογίσθη ἡ Μελανία, παρακολουθούσα τὸν Σάσαν διὰ τοῦ βλέμματός. Γρήγορα θὰ γίνῃ ἀνθρωπος, καὶ θὰ χαρῆ πολὺ ὁ 'Αλέξης Λουδοβίτς...
 Εἰς τὸ ποτάμι ἔνα χωριατόπουλο έκαμνεν ἤδη τὸ λουτρόν τοῦ. 'Ο Βάσκας, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πλέον δλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ, τὸ έφώναξε με τὸνομά του:
 — Καλημέρα, Σαμσόνκα! Στάσου, θὰ μποῦμε τώρα καὶ μετς!
 'Αλλ' ὁ Σαμσόνκας ἦτο περίεργος. 'Ενῶ οἱ νεήλυδες έβγαζαν τὰ ρούχα των καὶ τὰ υποδήματά των, ἐκεῖνος παρτήρει τὸ κομψὸν σακιδίον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὸ μωσχόσκαπον καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ Σάσα.
 — Εἶνε τὸ σαποῦνι σου; ήρώτησε με θαυμασμόν. Τί ώραῖα ποῦ μυρίζει. Πῶς ήθελα νὰ δοκιμάσω λιγάκι κ' ἐγώ.
 — Δοκίμασε.
 'Ο μικρὸς χωρικός έπήρε τὸ εὐῶδες ἐκεῖνο πράγμα, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανεν ὡς γλυκίσμα, καὶ τὸ ἔδάγκασεν εις μίαν άκρην. 'Αλλὰ γρήγορα τὸν είδαν νὰ κάμνῃ ἕνα μωρφασμὸν κομικώτατον. 'Ο Σάσας ἐλιγώθη ἀπὸ τὰ γέλια.
 'Ο Σαμσόνκας έπειράθη πολὺ, καὶ καταθυμῶμένος ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Σάσα, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν είχε πολὺ ασχηματῶν δὲν παρενέβαινεν ὁ Βάσκας.
 — Θὰ σὲ ξαναρωτῶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! έφώναξε προτεινῶν τὸν γρόνον. Τώρα κρύβεσαι πίσω ἀπὸ τὴς πλάτες τῶν ἄλλων... μὰ δὲ θὰ σ' ἀπαντήσω καμμιά φορὰ καὶ μοναχῶ;
 'Ο Σάσας ἐξώρμησε.
 — Δὲν κρύβομαι ἐγώ ὀπίσω ἀπὸ κανένα, εἶπε με φωνὴν σταθεράν... Βάσκα, παραμέρισε... ἄφισέ μας μόνους!
 — Δός του λοιπόν νὰ καταλάβῃ, εἶπεν ὁ Βάσκας. 'Αρπαξέ τον καλὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ προσπάθησε νὰ τὸν βάλῃς κάτω.
 "Ὡς παλαισταί, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ὁ εἰς προσεπάθει νάνατρέψῃ τὸν ἄλλον. Εὐθὺς ὁμως ἀπὸ τὰς πρώτας προσπαθείας, ὁ Σάσας ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ παλαίσῃ με τὸ ρωμαλεόν ἐκεῖνο χωριατόπουλο...

'Ο ἰδρὸς ήρχισε νὰ περιρρέῃ τὸ μέτωπόν του. 'Εξαφνα σιδηρὰ χεῖρες τὸν έδρασαν. 'Εν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν ἀνύψωσαν εις τὸν ἀέρα, καὶ έπειτα διαμιάς τὸν έρριψαν κάτω με τὴν ράχην. Συγχρόνως ήσθάνθη τὸ γόνατον τοῦ ἀντιπάλου νὰ τοῦ πιεζῇ τὸ στήθος.
 — Ζήτησε χάρη! διέταξεν ὁ Σαμσόνκας.
 'Ο Σάσας, καταβάλλων ἐσχάτην προσπάθειαν, ἐδοκίμασε νάπαλλαχθῆ. 'Αλλ' ἐπανέπεσεν ἀδρανῆς, με τὴν αναπνοὴν σχεδὸν κομμένην, ὑπὸ τὸ γόνατον ποῦ τοῦ κατέβηκε τὸ στήθος.
 — Δὲν θὰ σάφισω ἂν δὲν γυρέψῃς χάρη. Πες χάρη!...
 'Αλλ' ὁ Σάσας δὲν ὠμιλοῦσε. Θὰ ἐπροτιμούσε νάποθάνῃ, νὰ σκάσῃ ἐκείχάμου, παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ νικητοῦ. Μίαν στιγμὴν τοῦ ήλθε νὰ φωνάξῃ πρὸς βοήθειάν του τὸν Βάσκαν. 'Αλλὰ θὰ παρεβίαζε τὸν λόγον τοῦ. Καὶ ἐσιώπησε...
 'Εν τῷ μεταξύ, ὁ Κολοβός, ὁ ὁποῖος είχε μείνῃ εις τὸ χωρίον, ήκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν καὶ έτρεξε πρὸς συνάντησίν των με ἄλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του. 'Η σιγὴν τὴν ὁποῖαν είδεν εξαφνα, τὸν εξέπληξε πολὺ: Τὸν κύριόν του ἐξηπλωμένον κάτω με τὴν ράχην, καὶ ἀπὸ πάνω του ἕνα ἄγνωστον παιδί νὰ τὸν πατῆ με τὸ γόνατον!
 Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὁ καλὸς σκύλος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κανένα παιγνίδι... 'Αλλὰ γρήγορα ήλλαξε γνώμην. 'Ο Σάσας ἐγούρλωνε τὰ μάτια, ήσθυλιζε, ὑπέφερε. Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Σαμσόνκα ὑψώθη θυμωμένη καὶ ἀπειλητικὴ.
 — Πες χάρη, εἶδεμά κυτῶ!
 Δὲν ἐπρόφθασε. 'Υπόκωφος γρυλισμὸς ἀνιήχησε δίπλα του, καὶ πρὶν ἀντιληφθῆ καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε, ήσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ πόδι. Μετ' ὀλίγον αὐτὸς εὐρίσκετο κάτω με τὴν ράχην, καὶ ὁ Σάσας ἀπὸ πάνω του.
 Προσεπάθησε νάπαλλαχθῆ ἀπὸ τὸ βάρος ἐκεῖνο με δύναμιν, καὶ κατάρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἕνα του χέρι. 'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτο ἐτοιμὸς νάνατρέψῃ πάλιν τὸν ἀντίπαλόν του, είδεν εξαφνα ἐμπρὸς 'ετὰ μάτια τοῦ ἕνα φοβερόν στόμα ἀνοικτόν καὶ ὠπλισμένον με διπλὴν σειρὰν μυτερῶν ὀδόντων...
 — Χάρη! έφώναξε τρομαγμένος.
 — Δός σοι ὁ Θεός!
 Καὶ ὁ Σάσας ἐσηκώθη, ἐνῶ ὁ Κολοβός ἐτριγύριζε τοὺς παλαιστὰς γαυγίζων σασισμένους, ὡς νὰ ἔλεγε:
 — Τί πρέπει νὰ κάμω τώρα; Ποῖόν πρέπει νάρπάξω ἀπὸ τὸ πόδι;
 'Ο Σαμσόνκας ἐκτύπησε τὸν σκύλον με φόβον καὶ ἐψιθύριζε:
 — Δὲν εἶνε τίμινα πράγματα αὐτά! 'Εγὼ ἀπὸ τὸ σκυλί ἐξήτησα χάρη, ὄχι ἀπὸ σένα... Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε!...
 ("Επεται συνέχεια) **KIMON ALKIANE**

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΤΚΛΗΜΑ

(ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Αὐστηρὰ διαταγὴ εἶχε δοθῆ εις τοὺς χωρικούς νὰ μὴ πλησιάσουν εις τὸ καπηλεῖον, καὶ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκόμη, πενητηκοντὰς περιέργων ἐθεατο ἀπὸ σεβαστῆς ἀποστάσεως.
 Συνεπῆς εις τὴν ὑπόσχεσίν του, περὶ τὴν ἐδδὸμην τῆς πρωίας, ὁ ὀδηγὸς Μπρόξ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀμαξήλατου με τὰ ἄλογά του καὶ ὑπὸ ἐνὸς ἀμαξοπηγοῦ, εἶχεν ἐπανελθῆ εις τὸ καπηλεῖον, ὅπου ἐλογάριαζε γὰ εὐρὴ τὴν Πὸς καὶ τὴν ἄλλον τοξειδιώτην, διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ ἅμα θὰ ἐπεσκευάζετο ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα.
 Φαντασθῆτε τώρα τὴν φρίκην, τὴν ὁποῖαν ήσθάνθη ὁ Μπρόξ, ὅταν ὁ κάπηλος τὸν ὠδήγησε πρὸ τοῦ πτώματος τοῦ Πὸς, τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου Πὸς, ὁ ὁποῖος τόσον ἀνυπομονούσε νὰ ἐπιστρέψῃ εις τὴν Ρίγαν διὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του!... 'Αμέσως, καθάλλικεῦσας ἕνα τῶν ἵππων καὶ ἄφισας τὸν γιέμιον καὶ τὸν τεργίτην εις τὸ καπηλεῖον, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εις τὸ Περνάου διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν 'Αστυνομίαν. Συνεπεία τούτου ἀπεστάλη τὸ τηλεγράφημα πρὸς τὸν ταγματάρχην Βέρντερ, καὶ ἐξεπέμφθησαν οἱ χωροφύλακες τῆς αστυνομίας πρὸς φρούρησιν τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ. "Όσον διὰ τὸν Μπρόξ, ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ ἐπανελθῇ ἀμέσως εις τὸ καπηλεῖον, διὰ νὰ τεθῆ εις τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφεύκτως θὰ ἐξήτει τὴν μαρτυρίαν του.
 'Εν τούτοις ὁ δικαστὴς Κέρστορφ καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ προσέησαν ἀμέσως εις τὰς προκαταρκτικὰς ἐξετάσεις. Οἱ χωροφύλακες, ἰστάμενοι ἄλλοι μὲν πρὸ τοῦ οἰκίσκου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἄλλοι δὲ εις τὸ ὀπισθεν μέρος κατὰ μῆκος τοῦ κήπου, ἡ δεξιὰ παρὰ τὰ πρώτα δένδρα τοῦ δάσους, συνεκράτουν τοὺς περιέργους εις ἀπόστασιν.
 'Ο δικαστὴς, ὁ ταγματάρχης, ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ τραπεζίτης, εἰσαχθέντες εις τὴν κοινὴν αἴθουσαν, εὐρον τὸν κάπηλον Κρόφφ, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠδήγησεν εις τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκετο τὸ πτώμα τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου.
 'Ενώπιον τοῦ πτώματος ἐκείνου, ὁ κ. Γιοχάουζεν δὲν ήδυνήθη νάποκρύψῃ τὴν λύπην του. Ναι, ἦτο ὁ ἀτυχῆς Πὸς, ὁ ἀρχαῖος ὑπηρετὴς τῆς Τραπεζῆς, με τὴν κεφαλὴν αἰμόφυρτον, με τὸ σῶμα παγωμένον καὶ ἀκαμπτον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης εις τὴν στάσιν τῆν ὁποῖαν είχε καθ' ἣν στιγμὴν, πρὸ εἰκοσιεσσάρων ὠρῶν, ἐδέχθη τὸ θανάσιμον πλήγμα εις τὸν βαθύν του τὸν ὕπνον... Τὴν προτεραίαν, περὶ τὴν ἐδδ-

δην πρωϊνήν, ὁ Κρόφφ, μὴ ἀκούων κανένα θόρυβον εις τὸ δωμάτιόν του, ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ συμφώνως πρὸς τὴν παραγγελίαν τοῦ ἄλλου μίαν ὠραν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Μπρόξ, ἐκτύπησαν καὶ οἱ δύο τὴν θύραν, κλεισμένην ἐσῶθεν. Καμμιά ἀπάντησις. 'Ανησυχῆσαντες τότε, τὴν παρεβίασαν, κ' εὐρέθησαν ἐνώπιον πτώματος ἀκόμη θερμοῦ.
 'Επὶ μικρὰς τραπέζης, πλησίον τῆς κλίνης, εὐρίσκετο τὸ χαρτοφυλάκιον, φέρων τὸ μονόγραμμα τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, με τὴν ἄλυσίδα του συρομένην εις τὸ πάτωμα, κενῶν τῶν χαρτονομισμάτων,—ἀξίας 15,000 ρουβλίων—τὰ ὁποῖα ὁ Πὸς μετέφερεν εις Ρέβελ.
 Κατ' ἀρχὰς ὁ ἱατρὸς Χαμίν ἐξήτασε τὸ πτώμα. Εἶχε χάσῃ πολὺ αἷμα τὸ δυστυχὲς θῦμα. Αἱμὴν ἐρυθρὰ, ἡμιπεπηγμένη, ἐξετείνετο ἀπὸ τῆς κλίνης μέχρι τῆς θύρας. Τὸ ὑποκάμισον τοῦ Πὸς, εἰς τὸ ὕψος τῆς κέμπτης πλευρᾶς, ὀλίγον ἀριστερὰ, ἔφερεν ὀπὴν ἀνταποκριομένην πρὸς τραῦμα, ἀρικετὰ παραδόξου μορφῆς. Οὐδέμια ἀμφιβολία ὅτι κατηνέχθη διὰ σουηδικοῦ ἐγχειριδίου, ἐξ ἐκεῖνων τῶν ὁποῖων ἡ λεπὴς, μήκους πέντε ἢ ἕξ δακτύλων, φυτευμένη εις λαβὴν ξυλίνην, εἶνε ἐφωδιασμένη διὰ μεταλλικοῦ δακτυλοῦ μ' ἐλατήριον. 'Ο δακτύλιος οὗτος εἶχεν ἀποτυπωθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος, παρὰ τὴν πληγὴν, ἐφανέστατα. Μία μόνον μαχαίριά με μεγάλην δύναμιν δοθεῖσα, ήρκεισε νὰ διατρύψῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον ἀκαριαῶν.
 Περὶ τοῦ κινήτροῦ τῆς δολοφονίας, οὐδεὶς ἐχώρει δισταγμὸς. 'Ητο ἡ κλοπὴ, ἀφοῦ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ Πὸς, είχαν κάμῃ περὰ.
 'Αλλὰ πῶς ὁ δολοφόνος εισήλθεν εις τὸ δωμάτιον;
 Προφανῶς διὰ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀφοῦ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἦτο κλειδωμένη ἀπὸ μέσα, ὁ δὲ Κρόφφ καὶ ὁ Μπρόξ ήναγκάσθησαν νὰ τὴν παραβιάσουν. 'Αλλως τε περὶ τούτου θὰ ἐπέεινον, ὅταν θὰ ἐξήτλησαν τὴν κατάστασιν τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου ἐκ τῶν ἔξω. "Ό,τι ἐπιστοποιήθη μετὰ βεβαιότητος, χάρης εις τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς παρατηρηθείσας ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἦτον ὅτι ὁ Πὸς είχε τοποθετήσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τούτο, ὅτι ὁ δολοφόνος τὸ εὐρεν ἐκεῖ, τὸ ήρπασε με τὰς αἰματομένους του χεῖρας, ἐξεκένωσε τὸ περιεχόμενον του καὶ τὸ έτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.
 Αἱ διάφοροι αὐταὶ παρατηρήσεις ἐγένοντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κρόφφ, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο νοημονέστατα εις δλας τὰς ἐρωτήσεις,

τὰς προβαλλομένας ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. 'Αλλὰ πρὶν νὰ τὸν ἀνακρίνουν καθ' ἑαυτοὺς τοὺς τύπους, ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ταγματάρχης ήθέλησαν νὰ ἐρευνήσουν καὶ ἑξῶ. 'Επρεπε νὰ κάμουν τὸν γῦρον τῆς οἰκίας καὶ νὰ παρατηρήσουν μήπως ὁ δολοφόνος εἶχεν ἀρίσῃ κ' ἐκεῖ τίποτε ἔχνη. 'Εξήλθαν λοιπόν καὶ οἱ δύο, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Χαμίν καὶ τοῦ κ. Γιοχάουζεν.
 'Ο Κρόφφ καὶ οἱ ἐκ Ρίγας ἐλθόντες χωροφύλακες τοὺς ήκολούθουν, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ συνεκράτουντο εις ἀπόστασιν τριάκοντα βηματίων.
 Κατ' ἀρχὰς, τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ὅπου ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλήμα, ἐγίνεν ἀντικείμενον προσεκτικωτάτης ἐρεύνης. Με τὸ πρῶτον βλέμμα ἐβεβαιώθησαν, ὅτι τὸ δεξιὸν παραθυρόφυλλον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς ἀρικετὰ κακὴν κατάστασιν, είχε παραβιασθῆ διὰ μοχλοῦ, καὶ ὅτι οἱ κρῖκοι, οἱ ὁποῖοι συνεκράτουν τὴν σιδηρᾶν ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας ἐκλείετο ἐσῶθεν, είχαν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ ξύλον. 'Ανοιχθέντων οὕτω τῶν ἐξωτερικῶν φύλλων, έπρεπε νάνοιχθοῦν καὶ τὰ ἐσωτερικά, με τοὺς ὑαλοπινάκας. Τότε ὁ δολοφόνος ήθραυσεν ἕνα τῶν ὑαλοπινάκων, τὰ τεμάχια τοῦ ὁποῖου κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰσήγαγε τὸν βραχίονά του, ἐτράβηξε τὸν σύρτην καὶ τέλος ὤθησε τὰ ἐσωτερικά παραθυρόφυλλα. Οὐδέμια λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι διὰ τοῦ παραθύρου ἐκείνου εισήλθεν εις τὸ δωμάτιον, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐπίσης ἐξήλθε μετὰ τὸ ἐγκλήμα.
 'Αποτυπώματα ποδῶν, ἐξῶθεν τοῦ πανδοχείου, ὑπήρχαν πολυάριθμα, διότι ἡ γῆ, διαποτισθεῖσα ἐκ τῶν βροχῶν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, τὰ είχε διατηρήσει. 'Αλλὰ τάποτυπώματα αὐτὰ δισταυροῦντο, συνεχέοντο καὶ παρουσίαζαν σχήματα τόσον διαφορετικά, ὡστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τεκμήρια. Φαίνεται ὅτι τὴν προτεραίαν, ἐνῶ τὸ ἔδαφος ἦτο ἀκόμη λασιπῶδες, καὶ πρὶν φθάσουν ἀπὸ τὸ Περνάου οἱ χωροφύλακες, πολλοὶ περιέργοι είχαν περιέλθῃ τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ δυνήθῃ ὁ Κρόφφ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.
 'Ο δικαστὴς Κέρστορφ καὶ ὁ ταγματάρχης ἐστάθησαν κατόπιν πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου, εις τὸ ὁποῖον είχε διανυκτερεύσῃ ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης. Δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ὑποπτον. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλεισμένα ἐρμητικῶς καὶ δὲν είχαν ἀνοιχθῆ διόλου ἀπὸ τῆς προτεραίας, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἀπέλθῃ ἐσπευσμένως ἐκ τοῦ καπηλεῖου. 'Εν τούτοις, τόσον τὸ ξύλον ὅσον καὶ ὁ τοῖχος παρουσίαζαν κάποια ἔχνη, ὡς ἂν είχαν ξεσθῆ διὰ τοῦ υποδήματος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διεσκέλιεν αὐτὸ τὸ παράθυρον.

Μετά τούτο, ο δικαστής, ο ταγματάρχης, ο ιατρός και ο τραπέζιτης επανήλθον εις τὸ κατηλεῖον. Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπισκεφθῶν τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγνώστου ταξειδιώτου, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπαμεν, συνείχετο μὲ τὴν μεγάλην αἰθουσαν. Χωροφύλαξ ἐφρούρει πρὸ τῆς ὕρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸν Σπασμένον Σταυρόν.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη. Βαθὺ σκότος ἐδασίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ἐπροχώρησεν ὁ ἴδιος πρὸς τὸ παράθυρον, ἠνοιξε τοὺς ὑαλοπίνακας καὶ κατόπιν ἐδιαπλάτωσε τὰ ἐξωτερικὰ παραθυρόφυλλα.

Τὸ δωμάτιον ἐρωτίσθη. Εὐρίσκειτο ὅπως τὸ εἶχεν ἀφίσθη ὁ ταξειδιώτης. Ἡ κλίνη, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε κοιμηθῆ τὴν νύκτα, μισοξεστρωμένη τὸ ἀλειμματόκηριον, τὸ ὅποτον ὁ Κρόφφ ὁ ἴδιος εἶχε σβύση μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, καυμένον σχεδὸν ὅλον· αἱ δύο ξύλινα ἔδραϊ εἰς τὴν συνήθη των θέσιν, οὐδεμίαν ἀταξίαν προδίδουσαι ἢ ἐστία, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, μὲ στάκτην καὶ μὲ τὰ ὑπολείμματα δύο καυσοξύλων, μὴ λειτουργοῦσα πρὸ πολλοῦ ἐν παλαιὸν ἐρμάριον, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου ἠρουνήθη, μὴ περιέχον τίποτε. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο λοιπὸν οὐδὲν τεκμήριον ἀνεκαλύφθη ἐκτὸς τῶν ἰχνῶν, τῶν παρατηρηθέντων ἔξω, ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ παραθυροφύλλου, καὶ τὰ ὅποια πιθανὸν νὰποτελοῦν τεκμήριον σπουδαιότατον...

Ἐτελείωσαν τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ οἰκήματος, εἰσελθόντες καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κρόφφ, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει παράρτημα, περίπτερον ἐπὶ τοῦ κήπου. Οἱ χωροφύλακες ἐξηρέυνησαν ἀκόμη καὶ τὴν αὐτὴν καὶ τὸν λαχανόκηπον. Ὁ φράκτης του οὐδὲν ῥήγμα παρουσιαζεν. Προφανῶς ὁ δολοφόνος εἶχεν ἔλθῃ ἔξωθεν καὶ εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος διὰ τοῦ πρὸς τὸν δρόμον παραθύρου.

Ὁ ἀνακριτὴς τότε προέβη εἰς τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν τοῦ Κρόφφ. Ἐγκαθιδρόθη εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐνώπιον τραπέζης, ὅπου ὁ γραμματεὺς του ἔλαβε θέσιν πλησίον του. Ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ὁ ἱατρός Χαμίν καὶ ὁ Γιοχάουζεν, ἐπιθυμοῦντες νὰκούσουν τὴν κατάθεσιν τοῦ Κρόφφ, παρετάχθησαν περὶ τῆς τραπέζης, καὶ ὁ κήπιλος διατάχθη νὰ καταθέσῃ, ὅτι ἐγνώριζεν.

— Κύριε δικαστά, εἶπεν ἀδιστακτικῶς, προχθὲς τὸ βράδι, ἐπάνω-κάτω στὰς ὀκτώ, δύο ταξειδιώτες ἦλθαν στὴν ταβέρνα μου καὶ μοῦ ἐγύρεψαν δωμάτια νὰ κοιμηθῶν. Ὁ ἓνας ἐκούτσαινε λίγο, γιατί εἶχε κτυπήσῃ τὸ πόδι του, δταν ἀναποδογυρισθῆκε ἢ ταχυδρομικὴ ἀμαξά, καμιά διακοσάρια βήματα ἀπὸ ἐδῶ, στὸ δρόμο τοῦ Περνάου.

— Αὐτὸς ἦτο ὁ Πὸς, ὑπερέτης τῆς Τραπεζῆς Γιοχάουζεν...

— Μάλιστα... μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα μοῦ διηγήθηκε πὼς συνέθη τὸ δυστύχημα. Ἄν δὲν τοῦ ἐπονοῦσε τὸ πόδι του, εἶχε σκοπὸ νὰ τραβήξῃ πεζὸς εἰς τὸ Περνάου, μὲ τὸν ἰδηγὸ Μπρέξ, καὶ μακάρι νὰ τὸ ἔκανε!... Τὸν Μπρέξ ἐκεῖνο τὸ βράδι δὲ τὸν εἶδα· μοῦ εἶπαν ἔμως ὅτι θὰ ἐγύριζε τὸ πρωτὶ, — ὅπως κηλόα ἐγύρισε, — γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Πὸς καὶ τὸν σύντροφο του, μὲ τὸ ἀμάξι διορθωμένο.

— Ὁ Πὸς δὲν σοῦ εἶπε τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ εἰς τὸ Ρέβελ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὁχι. Μὲ παρεκάλεσε μόνο νὰ τοῦ δώσω νὰ δειπνήσῃ κ' ἔφαγε μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Στὰς ἑννέα ἐπάνω-κάτω, μπήκε νὰ κοιμηθῆ ἐντὸς δωμάτιο πού τοῦ ἔδωσα, καὶ ἔκλεισε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί καὶ μὲ τὸ σῦρτη.

— Ὁ ἄλλος ταξειδιώτης;...

— Ὁ ἄλλος, ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ, μοῦ

γύρεψε μόνο δωμάτιο, χωρὶς δεῖπνο. Καὶ τὴ στιγμὴ πού πήγαινε νὰ κοιμηθῆ, μοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ περιμενῆ τὸν ἰδηγὸ, καὶ πὼς θὰ ἐφευγε πεζός, πρωτ-πρωτὶ, ἔστις τέσσαρες.

— Δὲν ἔμαθες ποῖς ἦταν αὐτὸς ὁ ταξειδιώτης;

— Ὁχι, κύριε δικαστά, καὶ οὔτε ὁ Πὸς τὸν ἐγνώρισε. Ἐκεῖ πού ἔτρωγε, ὁ κακομοῖρης, μοῦ ἔλεγε γιὰ τὸν σύντροφο του, πὼς ἔτρε τρεῖδι, λέει, δὲν τοῦ πῆρε οὔτε δέκα λόγια, πὼς ἀπέφευγε νὰ μιλή, καὶ πὼς ἦταν πάντα κουκουλωμένος, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἰδῆ κανεὶς τὸ πρόσωπό του. Οὔτε ἐγὼ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ ἰδῶ, καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σὰς δώσω τὰ χαρακτηριστικὰ του.

— Ἦταν ἄλλοι ἄνθρωποι ἔστην ταβέρνα, τὴν ὥραν πού ἐφθασαν οἱ δύο ταξειδιώται;

— Μάλιστα πέντ' ἔξη χωρικοὶ ἀπὸ ἐδῶ-γύρω, ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ καὶ ἓνας χωροφύλακας δικός του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ΄.

Σήμερα ἡ κυρία Λιλίκα ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ δουλειά. Ποτέ της δὲν εἶχε τόση δουλειὰ καὶ φασαρία.

Φαντασθῆτε ὅτι ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μπαμπὰς τῆς ἔδωσαν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἄδειαν, νὰ κάμῃ μιὰ κουκλιώτικη ἀπογευματινὴ καὶ νὰ προσκαλέσῃ ὅλες τὶς κούκλες τῶν φιληνάδων της,

— ἔννοεῖται, μαζί μὲ τὶς φιληνάδες της—γιὰ νὰ εορτάσουν τὴν τελεῖαν ἀνάκτισιν τῆς ὑγείας τῆς κυρίας Ἀγούλας, μὲ ἄλλους λόγους, νὰ χαροῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν ἐπειδὴ ἡ Ἀγούλα ἔγινε καλά.

Ἡ Λιλίκα ἐννοεῖ νὰ μὴν ἀσχημίζῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ λευκάκι τῆς τουαλέττα τῆς κόρης της, τὴ μεγάλη ἐκεῖνη ἡμέρα, καὶ γιὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι ἡμέρα τῆς τὰ φορέματα θὰ εἶνε καθαρὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ θάστράφτουν σὰν τὸν ἥλιο, τὰ σαπούνει μόνη της, μὲ τὰ χερὰκια της.

Εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ ἐργάζεται μιὰ μητερούλα γιὰ τὴν καλὴ τῆς κόρη! Ὁ κόπος πού κάμνει τῆς γίνεται χαρὰ. Ἡ καλὴ Ἀγούλα ξαπλωμένη στὸ ὠραῖο τῆς καναπεδάκι, βλέπει ὅλους τοὺς κόπους τῆς μαμμᾶς της, καὶ θὰ ἤθελε πολὺ-πολὺ νὰ τὴν βοηθήσῃ λιγάκι καὶ αὐτὴ. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ἢ καίμην! Μὴν ξεχνάτε ὅτι εἶνε κούκλα... Καὶ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἀκόμη τὸ μυστικὸ πὼς νὰ κατασκευάζουν κούκλες πού νὰ κάμνουν τὴν πλύσι μόνες τους.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ. (Συνέχεια)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, τραγουδῶσα:— Ἀμὴ τάφεντικά;... ὦ, Θεέ μου! δυστυχία τους!... Ἄ! ὑπάρχει ἀκόμη κ' ἓνα μπουτὶ ἀρνίσιο ψητό... (Καθ' ἑαυτήν:) Ἐκεῖνο πού ἀρπάζε ὁ Μοντζούρης!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ:— Ἐ, γρηά! Λιγότερα λόγια καὶ περισσότερα ἔργα! Ἐμπρός! Πήγαινε γρήγορα νὰ μοῦ φέρῃς αὐτὸ τὸ θαυμασιὸν δεῖπνο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:— Καὶ τάφεντικά;... οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιῦ ἀπ' ἐδῶ;... τί θὰ ποῦν ἄρα γυρίσουν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, γελῶν:— Χά, χά, χά! Ἐννοία σου, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά... Θὰ βροῦν τὸ Διάβολο πλάι-πλάι μὲ τὴν Ἐλενίτσα τους, πού δὲν τὴν πῆραν ἀπέψε μαζί τους ἐστὶ χορῶ...
ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ἐκπληκτικῶς:— Ὁ Κύριος τὰ ξεῦρει ὅλα!... Ὁ Κύριος εἶνε μάγος!...
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ:— Ὁ Κύριος εἶνε πεινασμένος... Τὸ κατάλαβες ἤδη;... Πήγαινε λοιπὸν νὰ φέρῃς γρήγορα τὸ φασιανὸ καὶ τὴ σαμπάνια... Τσακίσου λοιπὸν! (Κάμνει νεῦμα μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην. Ἡ Κατερίνα ἐξέρχεται. Ὁ Μεφιστοφελὴς καθ' ἑαυτὸν, γελῶν:) Τὴν καίμην τὴν Κατερίνα!...

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, προχωρῶν πρὸς τὴν Ἐλένην, ἢ ὅποια ἐξακολουθεῖ νὰ κἀθῆται φοβισμένη εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς:— Ἐσὺ, μικρούλα μου... Στακτοπούτα... μόνο μιὰ χάρι θὰ μοῦ κάμῃς... Νὰ συμμερισθῆς τὸ δεῖπνο μου... Νὰ συμπάγωμεν, μὲ ἄλλους λόγους. Πῶς; Ἐλενη, τρέμουσα:— Τὸ θέλετε, Μεγαλειότατε;
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, φαιδρότατος:— Ἀκούεις ἐκεῖ! Τὸ ἀπαιτῶ!... Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ τσουγκρίσῃς τὸ ποτήρι σου μὲ κάποιον, πού δὲν θέλει παρὰ τὸ καλὸ σου.

Ἐλενη, ἐγειρομένη μὲ δειλιαν:— Ἡ μεγαλιότης σας καλωσύνη, Κύριε...
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, τῆς πιάνει τὸ χέρι. Καθ' ἑαυτὸν:— Τί διασκεδαστικὴ πού εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφέλεια! (Δυνατά:—) Ἐλα νὰ στρώσωμε τὸ τραπέζι... θὰ σὲ βοηθῶ κ' ἐγώ... Μὰ τί μούτρα εἶνε αὐτά, ἀγαπητή μου Στακτοπούτα; Ἐσὺ... πού κάνεις τὸ Διάβολο τέσσερα;
Ἐλενη, καθ' ἑαυτήν:— Μακάρι νὰ

Ἐπιστρέφει μ' ἓνα δίσκον... (Σελ. 117, στ. β΄.)

ἦταν ἀλήθεια!... (Δυνατά:) Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας! ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: Τελοσπάντων!... Τώρα μάλιστα. (Παιροῦν ἓνα τραπέζι, τὸ φέρουν εἰς τὴν μέσῃ τῆς σκηνῆς; στρώνουν ἓνα τραπέζομάνδυλον, τοποθετοῦν γύρω καρέκλες. Ἡ Ἐλένη ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, τὰ κάμνει ὅλα ἀδέξιος... Ὁ Μεφιστοφελὴς φαίνεται διασκεδάξων πολὺ μὲ τὴν ταβάρην τῆς.) — Ἐκεῖ! Ὅλα τώρα εἶνε ἐτοιμα: Μὰ γιατί ἀρῆν τὴν θύραν; (Φωνάζων παρὰ τὴν θύραν:) Κατερίνα! ἔ, Κατερίνα!...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ἐπιστρέφει μ' ἓνα δίσκον μεγάλον, τὸν ὅποτον ἔχει φορτωθῆ μὲ φαγητά, ποτὰ, πιάτα, μαχαιροπήρονα, ποτήρια κτλ. Ὁ τρόμος τῆς τὰ κάμνει νὰ συγκροῦνται:— Ἐφθασα, Κύριε!... Ἐτοιμα! (Καθ' ἑαυτήν:) Ποῖς θὰ μοῦ τῶλεγε πὼς ἀπέψε θὰ ἐγίνοντο ὑπηρετρία τοῦ Διαβόλου, ὅπως ἐστὶ παραμῦθι μου!... Κ' ἔπειτα, λέγει, ὑπάρχουν ἄνθρωποι... λογικοί, πού δὲν πιστεύουν τὰ παραμῦθια! [Ὁ Μεφιστοφελὴς τῆς νεύει νὰ ταράδιῃ ὅλα εἰς τὸ τραπέζι. Κάθε φερόν πού περῶ ἀπὸ κοντά του, τοῦ κάμνει μιὰν βαθυτάτην ἐπὶκλίσην.] ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, ἐπαυξάνων τὸν κομικὸν φόβον τῆς Κατερίνας διὰ φοβερῶν νευμάτων καὶ βλεμμάτων διαβολικῶν.— Καλά!... Σὺ τώρα, γρηά, νὰ σταθῆς ἐδῶ, εἰς τὰς διαταγὰς μου... Ἀκουσε; καὶ τσιμουδιά, γιατί... (Νεῦμα ἀπειλητικόν, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κλίνει τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ πατώματος ἢ δυστυχῶς Κατερίνα.) Ἡ δεσποινὴς Ἐλένη, ἢ ἀγαπητή μου βα... (καθ' ἑαυτὸν:) Διάβολε! Διάβολε! ὄλιγον ἔλειψε νὰ... ἀλλὰ ἐσταμάτησα ἐγκαίρως... (Δυνατά:) θὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ συμμερισθῆ μαζί μου τὸ λιτὸν αὐτὸ δεῖπνον. (ὑποκλίνεται μετὰ κομικῶν σεβασμῶν ἐδαφιοῦς) τὸ πτερόν τοῦ πῖλου του σαρώνει τὸ πάτωμα, τὸ δὲ ξίφος του ὑπεγείρει τὸν πλατὺν του μανδύαν καὶ ἐγγίζει τὴν Κατερίναν, ἢ ὅποια ἐκβάλλει κραυγὴν τρόμου. Πρὸς τὴν κραυγὴν αὐτὴν στρέ-

Ἄ, καλὴ μάρα αὐτὴ!... (Σελ. 117, στ. γ΄.)

φεται ὁ Μεφιστοφελὴς καὶ γελᾷ:— Χά, χά, χά!... Λοιπὸν, Ἐλένη, τί διάβολο!... Δὲν εἶμαι ἓνας καλὸς... Διάβολος;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:— Καλότατος, μὰ τὴν ἀλήθεια. Κύριε!... Καὶ μεγάλη ἢ τιμὴ πού μὰς κάμνει ἢ Μεγαλειότης Σου... Δηλαδή, ποῖς νὰ μὰς τῶλεγε...
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, γελῶν:— Πῶς ὁ Διάβολος θὰ δεῖπνοῦσε ἀπέψε ἐδῶ;... Μὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ Διάβολος ἂν τὸ ἤξευρε κ' ἐκεῖνος... πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἄς εἶνε! (Καθίζει εἰς τὸ τραπέζι τὴν Ἐλένην καὶ κόπτει τὸ πασιτίσιο, ἀπειλῶν κάθε τῶσον διὰ τοῦ μαχαιροῦ τὴν Κατερίναν, ἢ ὅποια δλονεν ὑποκλίνεται.) Θέλεις ὄλιγο πασιτίσιο, ὠραία μου μικρούλα; (Μοιράζει καὶ τρώγει μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Ἡ Ἐλένη, ὄς ἀπολιθωμένη, οὔτε ἐγγίζει τὸ πιάτο τῆς.) Ἐσοχο αὐτὸ τὸ πασιτίσιο!... Ἀλήθεια, Ἐλένη μου;

Ἐλενη, καθ' ἑαυτήν:— Τί λέει; Ἐλένη του; Νὰ ἢ ὦρα τώρα νὰ γίνω σύζυγος τοῦ... τοῦ... Διαβόλου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, στρεφόμενος πρὸς τὴν Κατερίναν:— Τὰ συγχαρητήριά μου, γρηά! Ἐσοχο αὐτὸ τὸ πασιτίσιο!... Ὁ σὲ πάρω μαγεύριστα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, καθ' ἑαυτήν, ἐνῶ τῆς πέφτει τὸ πιάτο πού ἐσκουπίζε:— Νὰ τα μὰς!... Ὑπηρετρία τοῦ Διαβόλου. Δὲν τὸ ἔλεγα; ὦ, Θεέ μου, λυπήσου με!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ:— Ναι, ἀλλὰ μισθὸ μὴν περιμένεις... Θὰ δουλεύῃς χάρισμα, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς. (Πρὸς τὴν Ἐλένην:) Ἐλα λοιπὸν, Ἐλένη, ὄλιγον εὐθυμία, παιδί μου! (Δαμβάνει μιὰν φιλήν σαμπάνιας.) Ἄς εἶνε! ἓνα δυὸ ποτηράκια σαμπάνια ἀρκοῦν γιὰ νάρθη ἐστὶ κέφι καὶ ὁ πῖδ μελαγχολικός... (Κυττάζει τὴν ἐτικέταν.) Μοët et Chandon, ἄ, καλὴ μάρα αὐτὴ!... Εὐρωπαϊκὴ σαμπάνια, ὄχι ψευτοσαμπάνια ἀθηναϊκὴ! (Ἐτοιμάζεται νὰνοῖξῃ τὴν φιλήν, ἀλλ' ἔξαφνα τὴν ἀφίνει εἰς τὸ τραπέζι καὶ σηκώνεται.) Μὲ τὴν διαβολικὴν μου δύναμι μόνο, θὰ κάμω τώρα αὐτὴ τὴν μοτιλίκα νὰ βγάλῃ σπίνθες καὶ φλόγες!

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Galland)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πείρα εἶνε τρόπαιον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀπλων, τὰ ὁποῖα μὰς ἐπλήρωσαν εἰς τὴν ζωὴν μας.

ΜΟΙΡΩΜΑ

Κόπισε, μοίρα μας καλή, το γιό μας να μοιρώσης, στο χαϊδεμένο μας πουλί κάθε αγαθό να δώσης.

Κάλλη μὴν πῆς, τί με πολλά μᾶς ἦρθε στολισμένους... Για δὲς τον πᾶς χαμογελά σαν κάμπος ἀνθισμένος!

Μὸν δῶς' του στήθια σπλαχνικά, καρδιά χαριτωμένη, ποῦ εὐχὲς ὁ γιός μας ν' ἀγκιᾶ ἀπ' ὅτε κι' ἂν διαβαίη.

Κι' ἄχι δῶς' του, μοίρα μας καλή, χρόνια πολλά να ζήσῃ, σὺν ἔχουμε ἄσπρη κεφαλή να μᾶς γεροκομήσῃ.

ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου

ΝΑΣ καλὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως, ὁ Δόκιμος Καλ λιτέρης, μὸυ ὑποβάλλει δι' ἐπιστολῆς του τὴν ἐξῆς εὐλογωτάτην ἀπορίαν: Εἶπα διὰ τὸν Συγγρὸν ὅτι εἶχεν ἐκ γενετῆς ἰδιοφυΐαν ἐμπορικὴν τὴν ὅποιον ἐξεμεταλλεύθη καὶ ἐγίνετο ζάπλουτος. Διατί λοιπὸν ὁ Συγγρὸς νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀφοῦ τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀπέκτεψε μόνος του, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἐχάρισεν ἡ φύσις; Καὶ διατί ἀκόμη νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θαυμάζομεν κοινῶς—μεγάλοι στρατηγοί, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι κτλ.— ἀφοῦ καὶ οὗτοι δὲν θὰ ἐγίνετο μέγας εἰς τίποτε, ἂν δὲν εἶχε τὸ φυσικὸν χάρισμα, τὴν ἰδιοφυΐαν; Προισθέτει δὲ ὁ Δόκιμος Καλλιτέρης, ὅτι διὰ τὴν θαυμάζει τὸν Συγγρὸν παρα μόνον διὰ τὴν ὥραιαν ἐκείνην χρῆσιν τοῦ πλοῦτου του. Πολλοί, λέγει, ὑπῆρξαν ἢ ἐγίναν πλοῦσοι· ἀλλὰ οἱ οὗτοι ἀφῆκαν διαθήκας, ἀξίας νὰ ἐπονομαστοῦν ἀποιήματα εὐποίας...

Ὅποιον ἐξεμεταλλεύθη καὶ ἐγίνετο ζάπλουτος. Διατί λοιπὸν ὁ Συγγρὸς νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀφοῦ τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀπέκτεψε μόνος του, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἐχάρισεν ἡ φύσις; Καὶ διατί ἀκόμη νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θαυμάζομεν κοινῶς—μεγάλοι στρατηγοί, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι κτλ.— ἀφοῦ καὶ οὗτοι δὲν θὰ ἐγίνετο μέγας εἰς τίποτε, ἂν δὲν εἶχε τὸ φυσικὸν χάρισμα, τὴν ἰδιοφυΐαν; Προισθέτει δὲ ὁ Δόκιμος Καλλιτέρης, ὅτι διὰ τὴν θαυμάζει τὸν Συγγρὸν παρα μόνον διὰ τὴν ὥραιαν ἐκείνην χρῆσιν τοῦ πλοῦτου του. Πολλοί, λέγει, ὑπῆρξαν ἢ ἐγίναν πλοῦσοι· ἀλλὰ οἱ οὗτοι ἀφῆκαν διαθήκας, ἀξίας νὰ ἐπονομαστοῦν ἀποιήματα εὐποίας...

Ὅποιον ἐξεμεταλλεύθη καὶ ἐγίνετο ζάπλουτος. Διατί λοιπὸν ὁ Συγγρὸς νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀφοῦ τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀπέκτεψε μόνος του, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἐχάρισεν ἡ φύσις; Καὶ διατί ἀκόμη νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θαυμάζομεν κοινῶς—μεγάλοι στρατηγοί, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι κτλ.— ἀφοῦ καὶ οὗτοι δὲν θὰ ἐγίνετο μέγας εἰς τίποτε, ἂν δὲν εἶχε τὸ φυσικὸν χάρισμα, τὴν ἰδιοφυΐαν; Προισθέτει δὲ ὁ Δόκιμος Καλλιτέρης, ὅτι διὰ τὴν θαυμάζει τὸν Συγγρὸν παρα μόνον διὰ τὴν ὥραιαν ἐκείνην χρῆσιν τοῦ πλοῦτου του. Πολλοί, λέγει, ὑπῆρξαν ἢ ἐγίναν πλοῦσοι· ἀλλὰ οἱ οὗτοι ἀφῆκαν διαθήκας, ἀξίας νὰ ἐπονομαστοῦν ἀποιήματα εὐποίας...

πατρία, εἶνε σπάνια ἀρεταί, ὁ δὲ Συγγρὸς, ὡς φιλόφρωνος καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης, ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ θαυμαστὴν φυσιογνωμίαν. Ἀλλὰ μ' ἔλα αὐτά, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν τῷ ἦτο καὶ τὸσφ δύσκολον νὰ φανῆ φιλόφρωνος καὶ εὐεργέτης, ὅταν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν, καὶ ὅταν εἶχε πλέον τὸσφ μεγάλην περιουσίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη—σπουδαϊότατον—δὲν εἶχε παιδιὰ διὰ νὰ ταποκαταστήσῃ. Ἀνθρώπος μὲ σαράντα ἑκατομύρια εἰμπορεῖ νὰ ἐξοδεύσῃ τὰ εἰκόσιν εἰς φιλοφροσύνης καὶ πάλιν νὰ μείνῃ ζάπλουτος. Νὰ κερδίσῃ δηλαδὴ ζῶν τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ στερηθῇ κατ' οὐσίαν τὸ παραμικρόν. Καὶ νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῆς διαθέτης του τὸ ἔργον. Ἄλλ' ὅσον εὐκολὸς εἶνε ἡ δαπάνη, τὸσφ δύσκολος ὁ θησαυρισμός.

Τί σημαίνει ἂν εἶχεν ἰδιοφυΐαν, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐχάρισεν ἡ φύσις; Ἴσα—Ἴσα τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἔργα τῆς φύσεως προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν μας. Πρέπει ἄρα γε νὰ παύσω νὰ θαυμάζω τὸ κρίνον τοῦ ἀγροῦ, πρὸς τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἠμπορούσε νὰ συγκριθῇ κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν οὔτε «ὁ Σολομὸν ἐν ὄλῃ του τῇ δόξῃ», μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔκαμε τίποτε, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε ἡ φύσις; Καὶ πρέπει νὰ παύσω νὰ θαυμάζω τὸν Μόζαρτ ἢ τὸν Μπετόβεν, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τῶν ἡλικίας ἦσαν ἤδη μεγάλοι μουσικοί, ἐπειδὴ τοὺς ἔκαμεν ἡ φύσις;

Ναί! ἀλλὰ διὰ νὰ δευχθῇ ἕνας ἄνθρωπος μέγας εἰς τὸ εἶδος του, διὰ νὰ ἐκμεταλλευσθῇ ἀκριβῶς τὴν ἰδιοφυΐαν του, χρειάζεται πρῶτα ἢ θαυμαστὴ αὐτὴ ἰδιοφυΐα καὶ ἔπειτα ἡ ἐπίσης θαυμαστὴ θέλησις. Θαυμάζω τὸν Συγγρὸν διότι εἶχε φύσει τὴν ἰκανότητα ἀλλὰ τὸν θαυμάζω ἀκόμη διότι εἶχε καὶ τὴν θέλησιν. Πολλοὶ γεννῶνται μὲ ἰκανότητα, μὲ ἰδιοφυΐαν ἀλλ' ὀλίγοι, ὀλίγιστοι ἀναπτύσσουσι καὶ τὴν θέλησιν, ἢ ὅποια χρειάζεται διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς. Διὰ τὴν ἰδιοφυΐαν του ἢ τὴν ἀφύπνιστον αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε βεβαία υπεύθυνος διὰ τὴν θέλησιν του ὅμως ἢ τὴν ἀδυναμίαν του, εἶνε. Θέλει καὶ γίνεταί· δὲν θέλει, δὲν γίνεταί. Πρέπει νὰναγνώσῃ καὶ τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἀφύπνιστον αὐτοῦ τοῦ Συγγροῦ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν σιδηρᾶν πραγματικῶς θέλησιν, τὴν ὅποιαν ἀνέπτυσσεν εἰς κάθε περίστασιν, τοὺς ὑπερανθρώπους καὶ ἀφαντάστους κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλλε, τὴν ἀγρυπνον προσοχὴν του, τὴν ἀκοίμητον φιλοτιμίαν του. Καὶ ἂν ἠμπορῇ, ἂς μὴ θαυμάσῃ αὐτὴν τὴν ἡρωϊκὴν ὁρᾶσιν, τὴν ἀνεξάρτητον τῆς ἰδιοφυΐας!

Πόσας φορές, π: χ:; ἐξενόκτισεν ἐργαζόμενος ἢ διασκεδάζων, καὶ τὸ πρῶτῳ, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ διόλου, μετέβη

πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του! Ὁ ὕπνος ἢ ἀνάπαυσις, ἢ ἀργία, ἢ ἀμερηνμησία, ἢ ὀκνηρία; εἶνε γλυκὰ κ' ἔλκυστικά δι' ὅλους τοὺς ἀθρώπους. Τοὺς ἀδύνατους τοὺς κυριεύουσι καὶ τοὺς καταστρέφουσι. Ἀλλ' οἱ δυνατοί, οἱ ἔχοντες θέλησιν, τὰ κυριεύουσι αὐτοί. Εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν, τὴν ἐκπύκτως ἐργάσθη, ὁ Συγγρὸς συνῆφεν ἀγῶνα κρατερόν πρὸς τὴν ὀκνηρίαν. Καὶ τὴν ἐνίκησε. Ἰδοὺ μία νίκη τὸσφ θαυμαστὴ ὅσον καὶ ἡ ἰδιοφυΐα του. Χωρὶς τὴν θέλησιν αὐτὴν, ἢ ὅποια τοῦ ἔδωκε τὴν νίκην, καὶ τριπλασίαν ἰδιοφυΐαν ἂν εἶχε, δὲν θὰ ἐγίνετο τίποτε. Θαυμάζω τὸν ἰδιοφυᾶ, θαυμάζω τὸν νικητὴν!

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1907

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι μὸυ ἔστειλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, λεπτομερῆ Σημείωσιν τῶν Ἐδσημῶν τὰ ὅποια ἔλαβαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1907.

- ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ονειροπόλος τῆς Δόξης, ἔλαβεν Ἐῶσημα 125.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήτω ἡ Ἑλλάς, 100.— Ἀντίβιος ὁ Καρχηδόσιος, 77.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀυτόνομος, 48.— Κίρκη, 42.— Ἐνωσις ἢ Ἐνάσις, 37.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Μέγας Κωνσταντῖνος, 32.— Νικηφόρος Οὐρανός, 29.— Γυμνάσιον Μιτωλήνης, 29.— Ἀργεῖος Ἐρμῆς, 26.— Γλυποκοντάλα, 21.— Κνανόλεον Λάβαρον, 21.— Ἡρωϊκὴ Κρήτη, 21.— Ἀστὴρ τῆς Χίου, 20.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Παλλάς, 18, Ἀθηναϊκὸν Κλέος, 14.— Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, 13.— Μικρὸ Διαβολάκι, 11.— Ἄνθος τῆς Δόξης, 10.— Χρυσόμαλλον Δέρας, 9.— Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, 9.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ὅσοι μὸυ ἔστειλαν Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Ἐδσημῶν τοῦ 1907 καὶ μ' ἐσοήθησαν σπουδαίως εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν σημειώσεων. Εἶνε οἱ ἐξῆς: Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης, Ἐνωσις ἢ Ἐνάσις, Κνανόλεον Λάβαρον, Μαργαρωμένον Βασιλιᾶς, Ἀργεῖος Ἐρμῆς, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, Λάνην τῆς Μακεδονίας, Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, Μικρὸ Διαβολάκι καὶ Μικρὸς Δόξης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας κρατεῖ τὰ γόνάτα του τὸν μικρὸν Νίκον καὶ τὸν ἐρωτᾷ:
— Παιδί μου, διὰ μάγαπᾶς καὶ σὺ ὅταν μεγαλώσης;
— Ναί, μπαμπά μου, καὶ θὰ σὲ σηκῶν ὄλη τὴν ἡμέρα, ὅπως τώρα σὺ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννημένου Φοίνικος

Ἡ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, λᾶτρις τῆς ὑπερκαθαρευούσης, ἠκούσθη λέγουσα διὰ τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως:
— Τὰ φυλλάττω ὡς θυγατέρα ὀφθαλμοῦ!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς

ΤΟ ΕΞΗΠΑΘΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Λοιπὸν, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τὸ περιοδικὸν μᾶς μεταμορφώσεται, — ἐξ ὀφύλλου, χάριτις πολυτελῆς, πολυχρόμοι εἰκόνες κλ. — ἐάν

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ

διπλασιασθῶν διὰ τοῦ Ἐξοπαθώματος οἱ συνδρομηταὶ ἢ ἀεθῆσι ὁ ἀριθμὸς τῶν τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα. Ἐντείνετε ὅλοι τὰς προσοχάς σας! Τὸ γενικὸν σύνθημα εἶνε:

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΛΛΟΝ ΕΝΑ!

Ἡ 15 Μαρτίου εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφήν ἢ ἀνακοίνωσιν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήροσιν τοῦ Λαχείου τῶν ἄδρων τῆς Διαπλάσεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ὁ ΑΝΑΝΙΑΣ εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ἐορτὴν του. Καὶ αὐτὸς ὁ καζήμενος ἔτυχε νὰ γεννηθῇ τὴν 29 Φεβρουαρίου, καὶ ἔτσι δὲν ἐορτάζει παρὰ μόνον μίαν φορὰν κάθε τέσσαρα χρόνια!

Μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν μὸυ γράφει ὁ Πλοῖαρχος Νέμος διὰ τὴν μεγάλην μᾶς καινοτομίαν, καὶ μὲ πόσην δραστηριότητα ἀγωνίζεται νὰ... διπλασιασθῇ! Ἄν τὰ δύο τρίτα τῶν συνδρομητῶν μὸυ εἶχαν τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ Πλοῖαρχου Νέμου, τὸ ζήτημα θὰ ἦτο λυμένον πρὸ πολλοῦ...

Ἐξοπαθῶσε καὶ ἡ Ἀθάνατος Ἑλλάς καὶ δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ τῆς. Ἀδὲν πιστεύω στρατιώτης ποῦ βγαίει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σταθί, νὰ εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμὲ. Τὸ καθένας ἄλλον ἔνα τὸ ἐξέτελεσαν. Ἀυτὰ μὸυ γράφει καὶ... ξαναξοπαθῶνει!

Κυθροεφτάκι τῆς Μαμάς, ἡ 26ῃ Κυριακῇ θὰ δημοσιευθῇ ἐντός τοῦ Μαρτίου, καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδῆς τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν 27ην, τὴν ὅποια οὐτ' ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἐξέβρω. Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ τὸν Ἀπρίλιον. Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἡ Ἀθάνατος Ψυχὴ μὸυ γράφει: Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἔλαβα ἕνα τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἀπὸ τὴν Κόμησον τῆς Φουλλανδίας καὶ δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου. (Ἦτο τὸ πρῶτον). Ἐνωσῆται, ὅτι ἀμέσως τῆς ἀπήνησα καὶ μοι ἐφάνη ὀλίγον ἀστέον νὰ γράφω κ' ἐγὼ Μικρὰ Μυστικὰ. Μὰ διατί ἀστέον;

Καὶ ὅμως, Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόσῃς, ἡ «Ζηζυδίτσα» αὐτὴ, τὸ βουλγαρικὸν παιδικὸν περιοδικόν, δημοσιεύει πρὸ ἔτων πολυχρόνιους εἰκόνας. Δὲν εἶνε ἐντροπὴ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας νὰ ἔχουν οἱ Βούλγαροι τὸσφ πολυτελεῖς περιοδικὸν διὰ τὰ παιδιὰ τῶν, καὶ ἡμεῖς ἀκόμη; — Διὰ τὴν ὕλην δὲν λέγω. Ἡ «Ζηζυδίτσα» διαρκῶς μεταφράζει ἀθῆρα καὶ διηγήματα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».

Ἐπις τοῦ Μέλλοντος, εἰς τί οφείλω τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐπιστολῆς σου ὅσπερ ἀπὸ τῶσφ καιρῶν σιωπῆς; Ἴσως εἰς τὸν Φωτογραφικὸν Διαγωνισμόν. Ἄς εἶνε ὅμως διὰ τὴν σιωπὴν δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμαι, ἀφοῦ πάντοτε μ' ἐνθυμῆσαι καὶ μὲ ἀγαπᾶς. Ἀπόδειξις τὰ τὸσφ ἔξοπαθώματα διὰ τοῦ λαμπροῦ σας Συλλόγου.

Ἀνέγνωσα μετὰ χαρᾶς, Ἰωάννα Λάρα, τὰ ἀφῆριδιον τῆς «Προόδου». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὰ νέα ἔξοπαθώματα. Πολὺ μὲ συνεκίνησαν ὅσα γράφεις σχετικῶς μὲ τὰ παράπονα (!) τῆς ἐκ Λαρίσσης συνδρομητριάς. Ναί! ἂν εἶνε δυνατόν μίᾳ μητέρα νὰ κάμνῃ διακρίσεις μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς...

Σπῆξ, τὸ γράμμα σου μὲ τὰς περιγραφὰς τῶν φυσικῶν καλλῶν μὸυ ὑπερῆρξε. Οὐδὲν κακὸν ἔμικτον καλὸ! Ἰδοὺ ὅτι τώρα εἶσι: εὐτυχῆς, ἐπειδὴ ἡμπορεῖς περισσότερο νὰ ζῆς κοντὰ εἰς τὴν φύσιν καὶ νὰ πολλαπλαῖνῃς τὴ τὸσφ τῆς θάλαττρα...

Ἐπὶ τῆς ἐπιστολᾶς μὸυ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομαδά καὶ οἱ ἐξῆς: Ποδοσφαιριστῆς, Μελαγχροῦν Ἑλληνόπουλο, Ζήτω ἡ Ἑλλάς καὶ Ἀργεῖος Ζεὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακοινεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοκράτου (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακοινόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνῆκουσιν εἰς ἀνάθεμα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀσπας, α. Χιονισμένος Αἶνος, κ. (Α. Σ.) Μελαγχροῦν τῆς Χιώρας, κ. (Ι. Μ.) Ἀργεῖον Κύμα, α. (Δ. Μ.) Δευκὸν Κρίνον, κ. (Α. Π. Σ.) Ὀνειρον τῶν Ἀργάφων, α. (Γ. Μ.) Ἀργῆς Κερανός, α. (Α. Τ.) Φανατικὴ Ἐσπεραγίαστρια, κ. (Ε. Ζ.) Καπετὰν Ζέας, α. (Ν. Χ.) Ἐκκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, α. (Κ. Κ. Κ.) Μελέξανθος Κόμη, κ. (Α. Λ. Λ.)

Ἀνακοινεῖς ψευδωνύμων: Βόρειον Σέλας, κ. Ζήτω ἡ Ἑλλάς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέινον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταγγεμένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀργεῖον μὲ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἑλπίδος, Ἀργάμπελην καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν—ἢ Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις μὲ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Ἐθνικὸν Ἐρωδιόμον—ἢ Μελαγχροῦν τῆς Σηληρόλατος μὲ τὴν Μαργαρίταν τῆς Ἀροπόλεως, Ἀστυχὴ Ὑπαρξίην καὶ Ἐθνικὴν Ἐκδοτικὴν—ἢ Μελαγχροῦν τῆς Ἐρημίτις μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Θεότητα, Ἀθήνην καὶ Ἑλληνίδα τῆς Ἀνατολῆς—ἢ Ἀπομὲς τοῦ Βοσπόρου μὲ τὸ Λαφροσπεραγωμένο Ἄσμα, Ρυολέττον καὶ Ἀθήνην—ἢ Ρομαντικὴ Καρδιά μὲ τὴν Ρευβιάουσαν Καρδίαν, Χρυσὴν Καρδίαν καὶ Μελαγχροῦν Καρδίαν—ἢ Ἐνδοξὸς Ὑδρα μὲ τὴν Ἀγνήν τῶν Ἑλπίδων, Περδοσαν Ἑλπίδα καὶ Ρευβιάουσαν Σηληρόλατριν—ἢ Ὑδροικὸν Κύμα μὲ τὸ Μαγευικὸν Κύμα, Γαλαρόλεον Κύμα καὶ Ἀφροσπεραγωμένο Κύμα—ἢ Μαγευικὸν Ἀρογιᾶ μὲ τὸ Ἀφρόκρονον καὶ Καλλιμαντζαρόσιον—ἢ Ποιμενίαν τῆς Ἰδῆς μὲ τὴν Ποιμενίδα Μυρτῶ—ἢ Βασιλισσὰ τῆς Βαρῶδας μὲ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων—ἢ Ἐρω Καπετανίος μὲ τὸ Κνανόλεον Λάβαρον, Μεσημβριὸν Ἀστὴρα καὶ Εὐγενὴ Φυσιογρομίαν—ἢ Ἐθνικὸς Ὑμνος μὲ τὸν Ρυολέττον, Διαβολάκι καὶ Δεκαοκταεῖδα Ὀνειροπόλον—ἢ Ποιμενίαν Μυρτῶ μὲ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων, Ρυολέττον καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν—ἢ Κυματίτσα Κνανόλεον μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου, Κόμησον τῆς Φουλλανδίας καὶ Ἑλπιδοφόρον—ἢ Θαυμάστρια τοῦ Βερναρόδου μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἄσμαν τοῦ Ζαπτιῶν—ἢ Ἐνθουσιώδης Ἑλλάς μὲ τὸ Κνανόλεον Λάβαρον καὶ Στίφανον τῆς Δόξης—ἢ Μελαγχροῦν Ἑλληνόπουλο μὲ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ἐρῶτα καὶ Λούκιαν τῆς Ἀγαίας—ἢ Προποντιᾶς Ἄσθα μὲ τὴν Καρκαλάσαν, Μαργαρίτην Γαζλίαν καὶ Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων—ἢ Περγιλιανόσιον Ἀθηνάει μὲ τὸν Μαργαρωμένον Βασιλιᾶν, Μουσηγῆτην Ἀβόλων καὶ Κυματοδρόσκον Νηοί—ἢ Ἀποκηρτικὴ Μοντοσούνα μὲ τὴν Ἐμπνευσμένην Μου-

σικόν, Σοφίαν Μπετόβεν καὶ Κνανόλεον Σημαίαν—ἢ Σοφία Μπετόβεν μὲ τὴν Τραβιάταν καὶ Τροβατόρε—ἢ Ποιητῆς τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸν Μαργαρωμένον Βασιλιᾶν καὶ Μιμῶζαν—ἢ Χιακὸς Λιμὴν μὲ τὸν Νάβαρον τῆς Σαλαμίνας, Ἀνθοστόλιον Χιον καὶ Χιακὸν Οὐρανόν—ἢ Πέτρα τοῦ Ὀμήρου μὲ τὴν Χιακὴν Ἡρώδα καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα—ἢ Νάβαρος τῆς Σαλαμίνας μὲ τὸν Χιακὸν Λιμῆνα, Χιακὸν Οὐρανόν καὶ Μεγάλην Ἰδέαν καὶ Φλόγ-νός—ἢ Δουξ τῆς Ἀχαΐας μὲ τὸν Μικρὸν Πολωνόν, Διακριθεῖσαν Ἀρσασειάδα καὶ Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων—ἢ Μαργαρίτα τῆς Ἀροπόλεως μὲ τὴν Ἀθήνην, Μαργαρωμένον Βασιλιᾶν καὶ Ἀφρόκρονον—ἢ Ἀτρόμητος Γυμνασιόσιος μὲ τὸν Ἀναγεννημένον Φοίνικα, Ἀθήνην καὶ Ζαζάνιον τοῦ Γυμνασίου—ἢ Βαρελάκι μὲ τὸν Κύκνον τῆς Μυτιλήνης, Ρευβιάουσαν Σηληρόλατριν καὶ Ἐνωσις ἢ Ἐνάσις—ἢ Ἄσμα τοῦ Ἴλλου μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες καὶ Κνανόλεον Λάβαρον—ἢ Ἀγομνημένη μὲ τῆς Φράκτις τ' Ἀργιολοῦλοδο, Ἀστρον Ἐσπεριὸν καὶ Ἀθήνην—ἢ Νάρκη μὲ τὴν Ρέμβρη, Ζίαν καὶ Παλλάδα—ἢ Σπῆξ μὲ τὴν Ποιμενίδα Μυρτῶ, Ἀθήνην καὶ Μουσηγῆτην Ἀπόλλωνα—ἢ Νεράδα τοῦ Ὀκεανοῦ μὲ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων, Σειτετευμένο Ἑλληνόπουλο καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου—ἢ Ἀργεῖος Ἐρμῆς μὲ τὴν Κυματίτσαν Κνανόλεον, Μυρῶσαν Φύσιν καὶ Ρευβιάουσαν Σηληρόλατριν—ἢ Ναυτοπαις τῆς Θυέλλης μὲ τὴν Νηρηίδα τοῦ Αἰγαίου, Μαγευικὸν Ρόδον καὶ Φιλοτέχρον Κόρην—ἢ Πατησιώτισσα Πυροδόσιον μὲ τὴν Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα καὶ Μαγευικὸν Ρόδον—ἢ Χιακὸς Οὐρανός μὲ τὸ Διαβολάκι, Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου καὶ Μαγευικὸν Τριαντάφυλλο—ἢ Πρωταγωνιστρία μὲ τὸ Γλυκοχάγαμα καὶ Πατησιώτισσαν Πυροδόσιον—ἢ Δεκαοκταεῖς Ὀνειροπόλος μὲ τὴν Ἀθήνην, Πατησιώτισσαν Πυροδόσιον καὶ Ὑδροικὸν Κύμα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσηζῆς) Κόμησον τῆς Φουλλανδίας (σιγὰ-σιγὰ μᾶς ἐπνίξαν αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ποῦ τόπος!) Νεράιδαν τοῦ Ὀκεανοῦ (πολὺ μὲ διεσκόδατο τ

σον ώραία της ἀποκρήεις) *Πετρογιάννην, Μοιρίαν, Χιακόν Ουδανόν* (δεκαί· και δοξάζω τὸν Θεὸν πού τὴν ἐγλότωσε τόσο φηγὰ ἀπὸ τὸ λάθος τοῦ φαρμακοποιού) *Τοῖρον* (ἔχει καλῶς) *Παλλάδα* (ὁ Ἀναίας τὰ ἐδιάβατε και μὴν ἐρωτῆς πῶς ἐχάρη!) *Συμνησοπούλαν* (χαίρω πού εἶσαι τώρα καλὰ παντοτε ἔχεις καιρὸν νὰ ἐνεργήσης) *Ἀδραν τῆς Νεότητος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Χρονὴν Καρδιάν* (ἔστειλα) *Καρδαγιόλοντα* (αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃς θταν δημοσιευθῇ ἡ λύσις· διότι πῦν ἐνθυμοῦμαι τώρα ὕστερ' ἀπὸ τόσα πού ἐλάβα!) *Παλαιολόγον II* (ἔχει καλῶς) *Καρδιάν Παλαιολόγον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Μαγίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ο γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι παύεται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλους, ὃν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμὰται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκαί: ἔξ Ἀθηνῶν και Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαγίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Μαγίου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου.

139. Λεξιγράφος.

Μία πρόθεσι, δυὸ μῦρια ἐπὶ ἓνα μία φορά Κ' ἀρρημένους τὰ βάλαι τυχαίως στή σειρά... Καί τώρα, πές μου, γίνεται ἐκπληξίς πύ μετὰ τὴν γάλην; Με προσκυνοῦν και μοῦ φοροῦν κορώναι στὸ κεφάλι!

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αἰγερίνου

140. Τριπλοῦς Στοιχειόγραφος.

Βγάξω ρήματος κεφάλι
Καί τὸ βλέπω ρῆμα πάλι.
Ἄλλη μία φορά τὸ βγάξω
Ρῆμα πάλι! και θαυμάζω,
Γιατὶ ρῆμα θενά μείνη
Κ' ἂν γιά τρίτη φορά γίνη!

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προβαθλήτου

141. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ πύ ἀπλοῦν ἐπίθετον
Ἄπλως ἀνεγραμμάτισσα,
Καί εἶδα μ' ἀπορίαν μου
Πῶς ἄλλο ἐσχημάτισσα.

*Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπτιανῶς τοῦ Ἀφρικαννοῦ

142. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.
* + * = Πρόθεσις
* + * + * = Δέν ἀκούει
* * * + * * * = Ἀρχαῖος στρατηγός
* * * * + * * * * = Ἀρχαία διάσημος πόλις.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοινωνιαροθεμιμένης

143. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μαλάχιον.
2 3 6 7 8 = Μουσικὸν ὄργανον
3 5 7 8 = Πᾶς ἄνθρωπος
4 5 4 7 8 = Αὐτοκράτωρ
5 4 2 6 5 2 = Κράτος
6 2 4 5 7 1 = Ἀρχαία πόλις
7 5 1 7 8 = Ποτὸν
8 5 4 7 8 = Δημητριακόν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθῶς τῆς Δόξης

144-146. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Πάντα — διδάσκει — χρόνου —.
2. Βουλή — ἐν — γίνεται.
3. Ὡς — ὁ βίος — ἀπειροῦντι —!

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αἰγῆς

147. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,

τὸ τρίτον τῆς τρίτης και οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν μέγαν ἐρευρήτην:

1, Μούσα 2, Πολύτημος λίθος 3, Ἴππειρος 4, Μεγάλη πρωτεύουσα 5, Φιλοσόφος 6, Πιηρόν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου
148. Μικτόν.

εα - στ - υρουα - κ - ιασε - τ - ασοε.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγεννοῦς Ἰδαννοῦ
149. Γεῖφος.

[M] ἀφ' ὅθ θὰ καί ἀνε ἀνε.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

36. Σηπία (σύ, ποία) — 37. Ἰουδαία (ι, οὐ, δέ, α.) — 38. Κόκνος-Κύρνος. — 39. Ἄρτης-Ρήγας.

40. Τ ΕΙΣ ΗΒΗ ΩΔΕΝΗ ΤΥΡΟΣ ΧΕΛΙΔΩΝ ΑΤΡΟΦΙΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ
41. ΚΟΚΚΥΜΗ-ΜΗΑΒΑ (ΚΟΚΚινος, ΚΥΚλικος, ΜΗρός, ΑΒΣθος, Ἄρτης.) — 42. Ἀκρικῆς ἔξυτερος λόγος καλῶς. — 43. Διωνε καλὰ, μὴ δίωκε κακά. (δύο κε - κα - λα - μί - δύο κε - κα - κα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τὸν Χρυσόμαλλον Πειρατήν και τὸ Ἄστυ τῆς Ἰωνίας ἐγκαρδίως συχαίρω ἐπὶ βραβεύσει ξεσπαθώματος. — Ἰδανικότης.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δνίδος Βέρθας Γ. Κόλυμν. — Διεθνοῦσι ἀσφαλιστάτη: Mlle Anna E. Marabouti, Tsinicheoutsi, Bessarabie (Russie) (H, 152)

Ἐγκαρδίως συχαίρομεν διὰ περιφανῆ νικὴν ἀρχιμάκωνα ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ εὐχόμενοι αὐτῷ καί... βουλευτηλίκι!!... Χρυσόμαλλος Δύσις, Ἀσπροκυματοῦσσα Θάλασσα. (H, 153)

Ἀπερχομένη εἰς Χίον, πεφλημένη πατριδα, χαίρετῶ ἀγαπητὰ μέλη, εὐχομένη καλὴν ἐντάμωσιν. Ζήτωωω ἡ Χίος μας. — Ἰδανία Βασιλόπαις. (H, 154)

Ἰδανία Βασιλόπαις!!! Βερνίκι παπουτσιῶν!! Μπικιαροδοπαίγιον!! Χοροί!! Ξεκουμπισματα!! Παστέλι!! Παναγιώτατε! ἔτσι ἐξομολογοῦνται αἱ ἁμαρτίαι θταν εἶνε πολλαί; με πάσις; Δέν το ἤξευρα! — Ἀσὴρ τῆς Χίου. (H, 155)

Χρόνια πολλὰ Τάκη, γιά τὴ διπλή γιορτῆ σου. — Μμ. (H, 156)

Ἡ πρώτη ἤδη φορὰν συγκαταλεγμένη μετὰ τῶν πολυαριθμῶν φιλομουσῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, Ἐλισβετία τῆς Εἰμαρμένης, χαίρετῶ ἀπάσαν τὴν Διαπλάσιακὴν κίνησιν. (H, 157)

Ἀθάνατος Ἑλλάς, τί φαγιά; Κυρία Παράξηση (H, 158)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΓΗΝ — Χά! χά! χά! χά! — Τί γελάς, βρε Χονδροκέφαλε; Χονδροκέφαλος. — Χά! χά! Γελῶ τελευταίος!!!! (H, 159)

Παρακαλῶ Δνίδα Χρηστιαν Μάνου ὅπως μοι γράψῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς. Ζητῶ συγγνώμην παρ' ἐκείνων εἰς οὐ; ὄφειλο Μ. Μ. διὰ τὴν ἀργαπορίαν ἀνταποδόσεως. — Μεγάλη Ἰδέα. (H, 160)

Ἰδανία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης & Cie. Τὴν πρώτη μάχη πῆρατε με μπαρπεσιὰ και δόλο! προσεγῶς ἐπίκειται ὑστίτη μάχη. Ἐτοιμασθετε! ἐροδιασθετε! Δικὸς ἐπρωληθόμεν, πολεμοφοδίω στρατιωτικὰ ἀποθῆκαι γέμουσιν! γούμου; οὐλλμπ ἀφθῶνος διαθέτομεν! Prochainement! prochainement! surprises πρωτόφανεῖ!!!! — Ἑλληρικὸ Φιλότιμο (πρωθυπουργὸς ἀρτισυστάτου κράτους τῶν ἀνοικτοκάρδων), Χιακὸς Ἀσὴρ (ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν), Μενεξεδέριο Ὀντιρο (ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς). (H, 161)

Ἰδανία Βασιλόπαις, τί μακάνω; σύμμαχος και φίλη Ἰδανικότης ρίψαι σε σκοπεῖ ἐν ζαμ...μπά...λα!!! Λοιπὸν ἀπαρνεῖσαι Χίον και ἀυτονομάζεσαι Ἀθηναία; very well, ἀνάμεινον! κ' ἂν τὸν λόγον δέν λάθῃς κίσω. Ἀστρον Χίου οὐκ ἔσομαι! Μπούκα φιλιόμισα! λαμάργων ἀρχιλαμάργος!!! Ἐβραϊκὸ γούστο!!! γερωμωραῖτες! κλεφοφρουεῖς!!! φαλάγκι! κουφέτα!!! Βελζεβούλ! ἔξελθε τῆς κρύπτης σου! Ἐτσι ἀνοικτοκάρδου, ὁ Ἀθηναία, ἔστ' ἀστου σου; ἀντι κομψέτων χιώτικες ἐλεηαῖς;!!! κατὰ τὸ ἀντι τοῦ μᾶνα χολήν; Merci... — Ἀσὴρ Χίου (ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς κράτους Ἀνοικτοκάρδων). (H, 162)

Ἰδανία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης, Γαζία & Σια. Καλὲ οὕτω γελοῦν; σῆς ἐσηκώσατε τὴν γειτονίαν ἔστ' ποδάρη; ἀμ ὁ Πατριάρχης ποῖόν εὐλογοῦσε ἀπὸ τὸ παρᾶθρον; Ἐφαγῶθησαν γὰρ πάσαι ἐν κλίμακι! Φαγῆς, ὑπαρᾶς, στραδοκάνης etc. Compliments sic!!! Bas, la guerre feminine!!! Βασιλόπαις! συχαρητήρια δι' ἐκλογὴν ὑπουργοῦ ἀρτίου φύλου ἐν κράτει ἀνοικτοκάρδων. Διοπτροφῆρ Στίλιτο! πανωλεθρίων ὑπέστην ἀπὸ δεσποινίδας!!! — Ὁ γνωστός πρωθυπουργὸς γραμματεῦς κ' ἀρχηγὸς (κράτους, συλλόγου και κόμματος) τὸ ΦΙΛΟΤΙΜΟ σας. (H, 163)

Στ' Ἀνθῶς τῆς Αἰγύπτου στέλλων mille εὐχαριστῶ — γιά εὐγενῆ αἰσθήματα θερμῶς ἐγνωμονῶ. — Ἑλληρικὸ Φιλότιμο. (H, 164)

Στὴν Γλυκίαν Ἑλλάδα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς στέλλομεν ἓνα μπουκέτο ἐγκάρδιος εὐχῆς. — Ἑλληρικὸ Φιλότιμο, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου. (H, 165)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεθνοῦσι: Georges Cocoviris, Café Mohamed-Aly No 12, Le Caire (Egypte). (H, 166)

Ἰδρύθη ἐν Καίρῳ Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΜΕΜΦΙΣ» ὀδτινος σκοπὸς εἶνε ἡ εὐρεία διάδοσις τῆς Διαπλάσεως Διεθνοῦσι C. G. Floris, Bou-lac, Le Caire (Egypte). (H, 167)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος) ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δε. ἡ φρ. 2 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σαρά Πρώτη, δε. ἡ φρ. 3 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σαρά Δευτέρα, δε. ἡ φρ. 3 [Αἱ δύο Σαράι δμοῦ δε. ἡ φρ. 3, 30 και χρωσδοδετοι δε. ἡ φρ. 7.] ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δε. ἡ φρ. 3. [Χρωσδοδετος, δε. ἡ φρ. 3, 30]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰακουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία... δε. 8,— Ἐτήσια φρ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχομαι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. 20. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου
τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β' — Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαγίου 1908

Ἐτος 30ον. — Ἀριθ. 16

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΤΚΛΗΜΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Γιοχάουζεν, ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ!... Μ' αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν Πῶς.

— Πραγματικῶς ἠμίλησαν οἱ δυὸ τους ἀρκετὴ ὥρα.

— Καί ὅλοι αὐτοὶ πότε ἔφυγαν ἀπὸ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ δικαστῆς Κέρστορφ.

— Στὰς ἐκτῶ-ὀκτώμισυ, ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ. Ἐκλεισα τότε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, τὴν ἐκλείδωσα κ' ἔβαλα τίς ἀμπάρες ἀπὸ μέσα.

— Ὡστε ἀπέξω δέν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ;

— Ὀχι.

— Ἀλλὰ οὐτε και ἀπὸ μέσα, ἂν δέν εἶχε τὸ κλειδί...

— Οὐτε ἀπὸ μέσα.

— Καί τὸ πρῶτὴν ἡμέρας ἔτσι κλεισμένη;

— Μάλιστα, τὴ βρῆκα ὅπως τὴν ἄφισα. Στις τέσσερες, ὁ ταξιδιώτης ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του... Τοῦ ἔφεξα μετὸ φανάρι μου... Μοῦ πλήρωσε ὅτι μοῦ χρωστοῦσε: ἐνάμισυ ρουῦβλι. Ἦταν κουκουλωμένος, ὅπως ἦλθε, και δέν μπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό του... Τοῦ ἀνοίξα τὴν πόρτα, και ἄμα ἔφυγε, τὴν ἐξανάκλεισα.

— Δέν εἶπε πού ἐπήγαγε;

— Δέν εἶπε τίποτε.

— Τὴ νύκτα, δέν ἄκουσες κανένα κρότο ὑποίπτο;

— Τίποτε.

— Τὴν ὥρα πού ἔφυγεν ὁ ταξιδιώτης αὐτός, νομίζεις, Κρόφφ, ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνῃ πλέον;

— Ἐτσι φαίνεται.

— Καί ἀφοῦ ἔφυγε ἐκεῖνος;

— Ἐγύρισα ἔστὴν κάμαρά μου και πλάγιασα ἔστ' ο κρεβάτι μου ὡς πού νὰ φέξῃ ἄλλα μοῦ φαίνεται πῶς δέν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος...

— Ὡστε, ἂν ἀπὸ τίς τέσσερες ὡς τίς ἔξῃ, ἐγίνετο κανένας κρότος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῶς, βέβαια θὰ τὸν ἤκουσε...

— Βεβαίωτατα ἐπειδὴ ἡ κάμαρά μου, ἂν και ἔστὸν κήπο, γειτονεῦει μετὴ δικὴ του, και ἂν ἐγίνετο πάλῃ μεταξὺ τοῦ Πῶς και τοῦ δολοφόνου, θὰ ἔστυνοῦσα.

— Ναι, εἶπεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ἀλλὰ καμμία πάλῃ δέν ἐγίνετο ὀδυστυχῆς ἐμεινε ἔστὸν τόπο, μετὴ μαχαίρια πού τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά, μέσα ἔστὸν ὕπνο του.

Δέν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε τελεσθῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀγνώστου ταξιδιώτου. Ἐν τούτοις ὅμως και αὐτὸ δέν ἦτο ἀπολύτως βεβαιωμένον, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς τέταρτης μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, τὸ ἦτο ἀκόμη βαθύ, ἡ θύελλα ἐξηκολούθει νὰ μαίνεται, ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρημος, και ἓνας κακοῦργος θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἰσελθῃ ἀπαρτήρητος, δι' ἀναθάσεως και ρήξεως, εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ὁ Κρόφφ ἐξηκολούθησε νὰ ποκρίνεται κατηγορηματικῶτα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Προφανῶς οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι αἱ ὑποφῆαι ἤμποροῦσαν νὰ στραφοῦν ἐναντίον του. Ἄλλως τε εἶχεν ἤδη ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ δολοφόνος, ἐκ τῶν ἔξω, ἐδίασε τὸ παραθυρόφυλλον, ἔθραυσε τὸν ὑαλοπίνακα και ἤνοιξε τὸ παρᾶθρον, και ὅτι μετὰ τὸ ἐγκλημα, — ἐπίσης ἀποδεδειγμένως, — ἔφυγε διὰ τοῦ ἰδίου παραθύρου, ἀποκομίζων τὰ δεκαπεντακισχίλια ρουῦβλια τοῦ θύματος.

Ὁ Κρόφφ διηγήθη κατόπι πῶς ἀνεκάλυψε τὴν δολοφονίαν. Ἐγερθεῖς περὶ τὴν ἐδόδῃ ὥραν, περιεφέρετο εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅταν ὁ ὀδηγὸς Μπρόξ, ἀφίσας τὸν ἀμαξοπηγὸν και τὸν γέμισμα καταγινομένους νὰ ἐπισκευάσουν τὴν ἀμαξάν, ἦλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἠθέλησαν και οἱ δύο νὰ ἐξυπνίσουν τὸν Πῶς. Ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις εἰς τὴν φωνῆν των. Ἐπίσης και ὅταν ἐκτόπησαν τὴν θύραν

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγνώστου ταξιδιώτου... (Σελ. 122, στ. γ')